

CHRONOS

2016/2017

v tomto čísle najdete:

ŠÉFREDAKTORKA
NICOL

ZÁSTUPKYŇA
ŠÉFREDAKTORA:
HANKA

ANDREA
POD ODBORNÝM
VEDENÝM
PANI PROFESORKY
MGR. E. ĎURČÍKOVEJ

REDAKČIA V ZLOŽENÍ... TOTO ČÍSLO PRE VÁS PRIPRAVILA REDAKČIA

PROJEKTOVÝ DEŇ

DEŇ HASIČOV

NÁVŠTEVA Z FÍNSKA

VLASTNÁ TVORBA

TOTO ČÍSLO PRE VÁS PRIPRAVILA REDAKCIA

VANESA

VERONIKA

PETER

MIMA

MARTIN

PROJEKTOVÝ

DĚŇ^v

Tohto roku sa na našej škole konal nultý ročník podujatia Projektový deň. Jeho cieľom bolo prezentovať celoročnú prácu študentov, ich projekty a výrobky – a to zo všetkých odborov. Mohli sme vidieť zaujímavú fínsku kaďu, dozvedieť sa, ako sa vyrábala, aj to, ako také čosi vlastne funguje. Mechanici nám zas odprezentovali lampu, ktorá zasvieti na povel, alebo rôzne „vylepšené“ reproduktory. Hasiči prispeli projektom o požiarnej bezpečnosti, kým odbor tvorba nábytku a interiéru nám predstavil hračky, ktoré študenti dizajnu vlastnoručne navrhli a vyrobili, a za ktoré niektorí z nich získali ocenenia v súťaži Etudy z dreva. Okrem projektov týkajúcich sa jednotlivých odborov odzneli aj prezentácie o dejinách Slovenska a o povinnom čítaní.

DEŇ HASIČOV

Prečo je na drevárine Veľká noc aj v máji? Viacerí žiaci našej školy asi zaregistrovali, že začiatkom mája sa konala školská akcia, kam mali „prístup“ len naši hasiči. Možno im niektorí aj v tichosti závideli, že sa neučia, kým ostatní „makajú“ na hodinách. A prečo je to tak? Pred siedmymi rokmi v našej škole študovali v odbore Ochrana osôb a majetku pred požiarom žiaci len v 1. a 2. ročníku. V tom čase naša škola ako jediná na Slovensku experimentálne overovala štúdium v tomto odbore. Vtedajší druháci prišli s myšlienkou vyzdvihnúť svoju príslušnosť k hasičskému odboru podujatím, ktoré nazvali Hasičský krst. Za najvhodnejší termín pre konanie tejto akcie si zvolili 4. máj. V tento deň si pravidelne každý rok pripomíname sviatok sv. Floriána – patróna hasičov. Deň hasičov v našej škole pravidelne pripravujú žiaci tretieho ročníka pre žiakov prvého ročníka. Druháci sú divákmi a štvrtáci čestnými hosťami podujatia. Na podujatie sú pozývaní aj zástupcovia profesionálneho HaZZ (napr. pplk.

Ing. Hancko riaditeľ OR HaZZ vo Zvolene, npor. Ing. Mokrý) Program dňa je rozdelený do troch častí. Prvá časť je zameraná na predstavenie osobnosti Sv. Floriána a na prezentáciu mimoškolských aktivít študentov odboru OOM. Vrcholí slávnostným sľubom prvákov aktuálnemu Hasičovi roka. Druhá časť podujatia je súťaž zručnosti a koná sa na školskom ihrisku. Prekážková dráha preverí obratnosť, ale aj schopnosť tímovej spolupráce prvákov. A práve táto časť programu sa veľmi nápadne podobá na Veľkonočný pondelok. Je tu len jeden malý rozdiel... Na konci sú mokří všetci, nielen dievčatá. Prváci sú po zvládnutí súťaže zručnosti odmenení suvenírom, ktorý im má pripomínať ich hasičský krst. Program Dňa hasičov vrcholí školským kolom súťaže Železný hasič. Vtedy už recesiú na ihrisku strieda maximálne sústredenie sa na výkon. Náročná prekážková dráha zodpovedá dráham oficiálnych hasičských súťaží. Je potešením, že sa do súťaže zapájajú študenti všetkých ročníkov, výnimočne aj dievčatá. Táto súťaž je prípravou pred súťažou Železný hasič organizovanej TU Zvolen, príp. pred súťažou Tímový záchranár organizovanej SŠ PO Považský Chlmec. V histórii školy patria medzi najúspešnejších Jakub Spevák (abs. 2013), Lukáš Blahuta (abs. 2015), Lukáš Volent (abs. 2016) a ich súčasní nasledovníci Dominik Kohút, Daniel Király, Cyril Ďurčo, Maroš Bošela.

Slávka Mošková

návšteva Z FÍNSKA

Medzi ďalšie úspešné projekty našej školy patrí aj spolupráca so školou vo Fínsku. Po tom, čo sme mali možnosť navštíviť my ich, nasledovala ich návšteva u nás. Počas nej mali možnosť nielen zoznámiť sa s priestormi školy, profesormi a žiakmi, ale aj s mestom Zvolen a jeho okolím. Súčasťou ich času stráveného u nás bol napríklad aj výlet na Pustý hrad. V školských dielňach si mohli vyskúšať nielen prácu na CNC stroji, ale aj ručné opracovanie dreva. Výsledkom ich snaženia

boli drevené stoličky, ktoré neskôr zdobili za pomoci dizajnérov rôznymi slovenskými ľudovými motívmi. A čo na to všetko hovoria samotní fínski študenti? Pred odchodom nám zanechali viaceré odkazy. Veľmi ich očaril nielen Zvolen, ale aj jeho okolie – najmä to, v akej bezprostrednej blízkosti sa nachádza príroda, alebo historické pamiatky. Pozitívne ohodnotili prácu profesorov, ktorí sa im počas pobytu venovali, a aj priateľskosť študentov, keď sa rozplynuli prvé rozpaky z angličtiny. Odkazujú nám, že sme veľmi šikovní, akurát je podľa nich trochu škoda, že nemáme možnosť častejšie pracovať v dielňach osamote.

Sny

Andrea Gibalová

Hanka si na svoje detstvo pamätá najmä kvôli dedkovi Ľudovi. Prázdniny u dedka na dedine, boli vždy najkrajší zážitok z letných prázdnin. Pamätá si hlavne na dedkovu chôdzu po vŕzgajúcom dreve na verande. Vždy jej vravieval:

„Pomaly d'alej zájdeš.“

A tak tomu aj veru bolo.

Dedko bol človek vysmiaty a plný energie. Rád Hanke zaplietal vrkoče vo vlasoch a rozprával jej tajuplné príbehy z jeho snov. Každý príbeh začínal:

„Kde bolo, tam bolo, raz sa dedkovi prisnilo.“

Hanka dedkove príbehy milovala a vždy túžila, aby sa aj jej taký sen raz prisnil.

Dedko Ľudo chodieval s Hankou na kolotoče a hrával s ňou schovávačky. Robieval jej najsladšie palacinky na svete a naučil ju cikať pri smutnej vrbe na záhrade. Dedko Ľudo bol

Hankin najlepší priateľ.

*No jedného letného dňa sa dedko Ľudo neprebudil a nepre-
rozprával svoj sen Hanke. S jeho
príbehom sa vytratilo nielen vŕz-
ganie starého dreva na verande,
ale aj vôňa čerstvo urobených
palaciniiek. Dedko Ľudo zablúdil
vo vlastných snoch a nikdy sa už
nevrátil.*

*Hanka dlho nechápala, čo sa
vlastne stalo. Zrazu už netrávila
letné prázdniny u dedka na
dedine. Už jej nemal kto zapletať
vrkoče a hladiť ju po hlávke.*

*No malá Hanka nebola vôbec
smutná. Vždy vravievala:*

*„Dedko Ľudo mi zanechal
krásne detstvo a ešte krajšie sny,
ktoré budem raz ja rozprávať
svojim deťom.*

Nepreskúmané

Les sa v noci menil na bydlisko ešte nepreskúmaných tvorov, ktoré žili v jeho najtemnejšej časti. Vravelo sa, že raz za čas sa menia, ale nikto nevedel na čo. Ona bola tá, čo načúvala stromom. Tvory boli pre ňu neznámym. Chodila tam počúvať rast stromov, kričanie padajúceho ihličia, volajúceho o pomoc. Počúvala ich sťažnosti a ony zase jej. Stromy si ju vážili a ona si vážila ich.

Raz, keď bola noc čierna a ihličie nevolalo po pomoci, to neboli stromy, ktoré vládli lesom. Boli to zvláštne, záhadné tvory. Skoro celú noc ju hľadali. Ona sa im celú noc skrývala. Nevedela, čo od nej chcú, no bála sa ich. Tesne pred svitaním ju tvory objavili. Chceli ju zničiť. Nechceli, aby niečo skúmala, nechceli, aby skúmala ich. Keby len vedeli, že ony nie sú jej objekt záujmu, že o nich nič nevie a aj keby vedela, nechcela by ich

skúmať. Skoro sa im aj podarilo ju zničiť. Nebyť stromov. Každý z nich rozťahal svoje konáre a omotal ich okolo dievčiny. Vytvorili jej štít. Zavládla tichá vojna. Tvory si presadzovali to, že musia dievčinu zničiť. Stromy s tým nesúhlasili.

Prvé slnečné lúče sa predierali cez konáre stromov. Tvory začali zbesilo utekať na každú stranu. Keď ich zasiahol slnečný lúč, začali sa meniť, ich čierne telá začala pohlcovať zem. Na miestach, kde ich zem pohltila, ostali krásne stromčeky, z ktorých vy cítila šťastie a vďaku. Boli jej vďačné, že ich dostala z temnej časti lesa. Znova im do srdca vložila kúsok svetla. A vtedy, aj keď by to ona nikdy nechcela, stali sa preskúmanými.

Sníval sa mi sen

Určite ste si niekedy povedali, ako vás štvú vaši rodičia. Prečo vám nedali peniaze na nejakú zbytočnosť? Prečo kričia kvôli zbytočným veciam? Prečo vám nedovolia byť dlhšie vonku s kamarátmi? Prečo vám vlastne nedajú pokoj a trochu súkromia? Aj ja som býval taký. Ale potom sa stalo niečo, čo zmenilo môj n

ázor.

Ako som spomínal, keď som bol mladý, liezli mi na nervy. Jedného takého dňa som mal potrebu zasa vyvolať hádku a urazene odísť z domu. Zabuchol som dvere a utekal na ulicu. Otec vyšiel na verandu a so zúfalým hlasom na mňa zakričal:

„Po kom máš túto strašnú povahu?“

Ani som sa neotočil. Nemal som náladu sa ďalej hádať. Išiel som dole ulicou smerom k jazeru. Bolo to miesto, kde som chodieval vždy, keď som potreboval byť sám.

So slzami v očiach som si sadol na mólo. Rozmýšľal som nad rôznymi vecami. Prečo som k nim taký zlý? Prečo si nevážim, čo pre mňa robia? Hádzal som kamienky do vody a s prázdnom v duši uvažoval, čo mám spraviť. Bol som bezradný. Vedel som, že to musím napraviť.

Rozutekal som sa späť domov. Ulice sa míňali a môj dom bol už na dohľad. Svietilo sa obývačke. Vybehol som po schodoch a vbehol hneď dnu. Všade okrem obývačky bola čierna tma. Ticho ako pred búrkou mi dávalo znamenie, že sa niečo deje. Začalo mi prudko biť srdce. Pomaly, s neistými krokmi, som sa približoval k obývačke. Keď som vošiel dnu, mama stála v strede miestnosti a jej pohľad mi prebodával srdce. Mala slzy v očiach a celá sa triasla. Hneď som na ňu spustil:

„Prepáč mi za všetko mami, ja...ja som to tak nemyslel.“

„Prepáč mi za všetko mami, ja...ja som to tak nemyslel.“

Mama rýchlo zareagovala:

„Pššt, teraz buď ticho,“ začala plakať.

Uplakaným hlasom povedala vetu, ktorá mi zlomila srdce:

„Zlatíčko, vždy som ťa ľúbila a navždy aj budem. To, čo sa teraz deje, už neovplyvním, ale zostaň silný.“

Nechápal som. Udivene som na ňu pozeral. Vôbec som to nechápal. Chcel som na to niečo povedať, no skôr, ako som stihol otvoriť ústa, spoza mamy vystúpila postava v čiernom, namierila na ňu zbraň a skôr ako som stihol niečo spraviť, stlačila spúšť. V ten moment sa mi zrútil celý svet.

Zmeravel som. Pozeral som sa jej do očí. Jej posledná slza padla a znelo to akoby sa rútil veľký balvan. Mama, moje všetko, moja jediná láska mi padla k nohám. Zdvihol som čelo k miestu, kde stála tá postava. No už tam nebola. Padol som do kolien. Jediné, na čo som sa zmohol, bol môj zúfalý výkrik:

„Nie!“

Nevedel som, čo mám robiť.

Zobral som mamino telo do náručia a moje ťažké slzy padali na jej studenú tvár. Zrazu celú izbu pohltila tma. Najprv mi mama zmizla z náručia a potom začalo miznúť všetko. Ocitol som sa v úplnej tme. Okolo mňa nič nebolo. Podlaha podou mnou praskla a ja som padal do neznáma. Moje prázdno v duši mi už nedovolilo nijako zareagovať. Nemal som dôvod.

Otvoril som oči. Zrazu som začul hrkot hrncov. Zvuk, ktorý som predtým neznášal, bol teraz moja najkrajšia pieseň v mojom živote. Vybehol som z izby. Utekal po schodoch ako zmyslov zbavený a vtedy som ju uvidel. Ženu, ktorá bola jediná v mojom živote. Stála v kuchyni a unavené sa ma pýtala:

„Dáš si raňajky, alebo už budeš obedovať, keďže je už jedenásť tridsať?“

Zasmial som sa a zase sa mi tisli slzy do očí. Dobehol som za ňou a povedal som:

„Mami, sníval sa mi strašný sen.“

Martin Baláž

Trápenie tvorcu

Ako dlho to je, čo písal som sem?

Dlho

Však písať treba

Keď nápad ťa stretne

*Keď básnické črevo strihať ne-
treba jak slepé*

Podľahnúť úvahám?

Katastrofa

Tma v tme a hĺbka

V probléme nie úvahe

Poobede mieru oblaky

Alebo radosti úľaky

Alebo od strachu v kúte stáť

Alebo smútok rozdávať

Či veľké slová povedať

Tým kráske lásku ukázať

Uvažuj!

Aspoň trochu

Keď veta dá vetu

Aj slovom spraviš nápravu

Aj čin len činom zmätieš

Volanie lesa

*Les ma prijal. Spiace trnie v
žilách ožilo.*

*Začula som jeho hlas, ako na
mňa volá.*

*Vytrhol ma z moci temna a
ukázal mi cestu, ktorou mám ísť.
Zákrutami potôčkov chodila som
v sebe, v kopách lístia nachádza-
la svoju tvár.*

*Cez zhnité pne som sa lúčila s
minulosťou a žiaru slnka prijala
ako budúcnosť.*

*Naučil ma, ako žiť naplno a
kráčať až za horizont svojich síl.
Ako nežiť v klamstvách a pred-
chádzať otráveným riekam.*

*Tichom vyliečil ma a dal mi
druhú šancu spoznať samú seba.
Jeho pôda stala sa mi telom,
stromy kosťami a vychodené
chodníčky rukami.*

*Potoky žilami, vrcholce očami,
zvieratá orgánmi, hmyz bunkami
a pokoj dušou.*

*Zelenela som. Z lesa nevyšlo
dievča, ale strom.*

Vietor a dážď

V tichu počujem len svoj nápadne pokojný dych. Tak pravidelný. Tak otravne hlasný, všetko ma hnevá a trápi. Všetko je tiché na päť nepríjemných spôsobov. Chcel som ho roztrhať na malé kúsky. Stratíť ho v nedohľadne ako keď ráno slnko rozpustí hmlu. No môj dych ostal tak pokojný ako vždy.

Po vypočutí piatich spôsobov nepríjemného ticha som začul ešte niečo. Nebolo to ani ticho, ani ako zvuk. Chýbala tomu tichosť. Chýbala tomu vrava. Bol to rýchly hlas vetra, ktorý sa mi oprel do okna, aby sa po dlhej dobe pripomenul. Bol ďaleko, tu teda nepohol ani listom, tam, kde sa prelieval s pieskom veru listy nenájdete. Priniesol si však niečo cennejšie ako ukážku smrti v podobe listov. Doniesol dážď.

Lenivý klepot diaľkou unavených nôh. Doprajme im oddych. Nech padnú a vrátia sa vo fľaške s vodou. Alebo ako tekutá oceľ po daždivej noci, ako hmla ukryje všetko zlé, čo v mysli kryje štvrté ticho. Dážď sa mi odmenil myšlienkou a nenúteným rozpúšťaním nepríjemného ticha... vietor sa nevzdal svojho

mena a odhodlal sa stále pripomínať.

Spoločne vdýchli okoliu niečo nové. Bolo to skoro živé. Okno stonalo, v diaľke som počul podráždený šepot krídel a v kuchyni pár teplých ponožík, čakajúcich na moje uzímené nohy. Tie som dlho trápil čakaním na podobný zázrak, ako je príchod dvoch starých priateľov.

Na pár chvíľ som im otvoril okno, potom som ich nechal vonku, kam patria. Moje myšlienky sa zdali prebudené. Utekli s nimi von. Zanechali pocit. Aký? To je otázkou. Lebo ten pocit nie je konvenčného typu, ako napríklad smútok či strach. Má v sebe niečo z pokoja, oči po úľave a mäkké telíčko nádeje.

Verím, že neujde d'aleko, alebo najlepšie, vôbec.

Tma ti ukáže, kam sa pozrieť, v prípade, ako je ten tvoj. Každý si zaslúži pomoc od najbližšieho, však nie len jeho samotného, lebo ten je mu najbližšie. Každý môže byť rád, že príde vietor a chladný dážď, keď nepríde jeho milá či brat... Nemohli však. Ver! A dúfaj... v sivú pravdu a bielu nevinnosť.

Tak aj ja verím. Dnes sú to tí dvaja. Zajtra zas my... dvaja. Opretí o pieseň dažďa a šepot veterného pútnika...